

Rendet tenni a sokszínűségben

Beszélgetés Keresztury Dezsővel

Mielőtt személyesen, vagy fényképről ismerhettem volna, egy karikatúrát láttam róla először — talán 1946-ban. A rajz sokkarú Shívaként ábrázolta Kereszturyt, az egyetemi tanárt, esszéistát, költőt, színikritikust, az Eötvös Kollégium igazgatóját, a minisztert. Aztán, hogy közelebbről megismerhettem — élete két fázisában is azonos intézmény családtagjaként figyelve rá —, nemcsak sokoldalúsága lepett meg, legalább annyira állhatatossága, ahogy ügyek szolgálatát egész életén át következetesen vállalta. Ilyen szolgálatnak, sorsa minden szakaszában jelenlevő kötődésnek vallja ő maga is a könyvekkel, könyvtárral való kapcsolatát.

Hogyan kezdődött?

— Az első olvasói düh nyolc-tíz éves koromban tört rám. Zalaegerszegen, a Kaszinóban, melynek apám is tagja volt, találkoztam először könyvtárral, könyvtárossal, nyomtatott katalógussal. A kínálat? Természetesen a korabeli bestseller irodalom: Bret Harte, Verne, May Károly. Olvastam, mindegy volt, hogy mit...

És a középiskolában?

— Az egerszegi Zrínyi Gimnáziumban akkoriban — 1914-ben kerültem oda — nem volt ifjúsági könyvtár. Az épület nagyobb része különben is hadikórházzá lett. Otthon viszont bátyámmal, nénémel, húgommal ünnepi alkalmakra sok könyvet kaptunk. Bátyámmal, aki inkább technikai érdeklődésű volt, elhatároztuk,

hogy mi magunk létesítünk diákkönyvtárat. Négyünknek volt mintegy százötven kötete. Gumipeccétnyomóval valamennyibe belenyomattuk: *Keresztury kölcsönkönyvtár*. Nemrég valaki talált kötetei közül egy példányt. Jó ifjúsági könyvek voltak, mint például Georg Ebers Uarda című, egyiptomi tárgyú, kalandos meséjű könyve.

És az apa könyvei?

— Igen, volt a szobájában egy szép, zárt könyvszekrény, benne sorozatok. A teljes Eötvös Károly, Ambrus Zoltán, a Gyulai-féle Vörösmarty kiadás. Nagy esemény volt, ha ő maga fölolvastott belőlük. Fölolvasta például folytatólag a teljes Zalán futását. Merthogy apám, aki ügyvéd volt és a város polgármestere, ezekben az években reggel 7-től este 10-ig őrlődött a villanyvilágítás és a jegyrendszer szervezésének, meg a menekültek elhelyezésének háborús gondjai között. Idegösszeomlás miatt lett öngyilkos 1918 őszén.

S ki volt a Dunántúli hexameterekben szereplő „szótlan szigorú ember”, aki „ojtott, szemezett s telt méhkasok álmos zsongásában könyvei közt motozott”?

— Apám halála után a család Egerszegről Nemesgulácsra került, anyai nagyapámhoz. Az ő apja volt a versben szereplő Eöry István, a magának öregségére csöndes szobát építtető, egykori táblabíró. A tagosító mérnök nagyapa könyvei közt megmaradt az ő könyvtárának roncsaléka is. Ebben Horatius és a szokott auktorok mellett megvoltak kéziratos másolatban a 48-as hazafi-versek, megvoltak füzetes kiadványként Táncsics Mihály művei. Egyébként nagyapa házában találkozhattam először kortársi irodalommal, a kezdetben „katolikus Nyugat”-nak mondható *Élet* folyóiratban. Az *Élet* modern tipográfiával készült könyvsorozatában jelent meg Kosztolányi *Modern költők* c. kötete. Ez az antológia — dedikált példányom is van belőle — döntő hatással volt rám.

MTI Fotó — Molnár Edit felvétele

Érdekes, hogy életrajzi visszaemlékezéseiben Németh László ugyanilyen fontos határköként említi Kosztolányi Modern költők-jét. (S zárójelek közt hadd valljam be, harminc évvel később, tizenöt éves koromban én is hozzájutottam ehhez a kötethez, s rám is döntő hatással volt.) S mi történt 1918-ban a Zalaegerszegről kimaradt gimnazistával?

— A budai Rákócziánium kollégiumában s gimnáziumában tanultam tovább. Verseket kezdtem írni, Flaubert és Szabó Dezső műveit olvastam. A szigorú érseki gimnáziumban sem volt ifjúsági könyvtár, de a bejáró diákok hozták Ady verseit, a Nyugat-köteteket. Zsebpénzemből vettem meg a *Magyar Könyvtár* és az *Olcsó Könyvtár* példányait, vagy egy-egy olyan verseskötetet, mint Babits *Recitativja*.

Szó volt az apa, a nagypapa és a dédapa könyvtáráról. Hogyan alakult közben a Keresztury-féle saját könyvtár? Megvannak-e benne ezek a felsős diákként vásárolt kötetek?

— Tessék körülnézni ebben a három szobában. Van itt vagy tizenötezer kötet, nyári házamban is legalább ezer. Kétezer meg kézen-közön vagy a költőzések során elkallódott. A gyűjtemény érdekessége, hogy szinte minden darabját vásároltam, vagy kaptam, s mivel személyes közöm van hozzájuk, életem egy-egy szakaszához is kapcsolódnak. Megvannak, igen, a diákként vásárolt művek. Ez például egy első kiadású *Halottak élén*, bele van írva a dátum, az Eötvös kollégiumi időszakból való... Ezeket a német kiadásokat Bécsben, Berlinben szereztem. Mutatnék egy érdekes Móríczt dedikációt is a harmincas évekből, de nem tudom, merre van, mert a polcokon persze két sorban állnak a könyvek.

Az utóbbi esztendőik irodalma pedig, látom, vízszintes lerakatként várja, hogy polcra kerüljön. Erre van-e remény?

— Nemrégiben egy rendszerető ifjú barátom elhatározta, hogy rendet rak a könyveim között. Azóta végképp nem tudom, mi hol van. Úgy látzik, törvény, hogy a suszternak nincs tisztességes cipője, a tanárnak nincs jól nevelt gyereke...

Akkor hát térjünk vissza a Rákócziánium szigorúan nevelt diákjához. Sosem volt baj a merész olvasmányok miatt?

— Egyszer, amikor a stúdium-teremben éppen Adyt és *Nyugatot* olvastam, egy vaskalapos prefektus elkobozta a könyveket, és csak zord intelemmel kaptam vissza őket. A sors furcsa grimasza, hogy ugyanebben az iskolában Ady Endre költészetét kaptam érettségi tételül 1922-ben.

Különben a Múzeum előtt — öntudatlanul — részt vettem Ady temetésén is.

A könyvtár nélküli iskolák után milyen érzés volt belépni az Eötvös Kollégium könyvtárába?

— Szédítő! Nemcsak a könyvek nagy száma, de „használatásuk” buzdító és fegyelmező rendje miatt is. Ott tanultam meg, mit jelent egy-egy művet szak- és betűrendi helyén biztonságban tudni. Egyszer, amikor a német képzőművészeti albumokat nem pontosan a helyükre raktam vissza, az igazgató, B. G. úr hivatott s figyelmeztetett a kis hanyagságban rejlő nagy veszélyre. *Fontos elv volt a könyvtár használatára való nevelés.* Horváth János minden új tanítványát elküldte az Egyetemi és a Múzeumi könyvtárba tájékozódni. A mai szabadpolcos könyvtári rendszer összes előnyével szolgált nekünk a Kollégium gazdag könyv- és folyóirat-gyűjteménye: reggeltől estig, sokszor késő éjjelig otthont adva kinek-kinek az elmélyült ismeretszerzésben. Életem egyik szerencséjének tartom, hogy szabadpolcos könyvtárakban nevelődtem.

Így volt ez a bécsi Collegium Hungaricumban is?

— Nem, az intézmény akkor, amikor ösztöndíjaként odakerültem, még csak hős-korát élte, de maradó emlékeim vannak a bécsi Egyetemi Könyvtár szép olvasóterméről, a tájékozódás ottani sokféle lehetőségéről. Az Universitätsbibliothek egyébként akkor kezdett áttérni az addigi kéziratos könyvkatalógusról a müncheni rendszerre.

A Bécsből hazatért, tanári, majd bölcsészdoktori oklevelet szerzett, az Eötvös Kollégiumban ebéd, vacsora fejében németórákat adó fiatalemberről föltételezhetnénk, hogy a könyvtárüggyel ezidőtájt nem volt közvetlen kapcsolata...

— Éppen ellenkezőleg. A könyvtári munka szakmai részéhez ekkor kerültem közelebb. Pasteiner Gyula, az Egyetemi Könyvtár igazgatója elhatározta, hogy létre kell hozni a Központi Címjegyzéket. Hat-hét volentör — köztük magam is — ingyen dolgozott ebben a munkában, merthogy státus nem volt hozzá. Megtanultam a precizitás tudományát, a címléíró mesterségét. Az egységesített cédulanyagot Prohászka Lajos szerkesztésében füzetenként adták ki. A munka eredményét közben-közben be kellett mutatni Pasteinernek. Csináltam egy ideig, aztán fölláztam az erkölcsstenen ingyen munka ellen. Könyvekkel szerettem volna foglalkozni, nem cédulákkal.

Ismeretes, hogy erre a berlini Magyar Intézet könyvtárosaként hamarosan módja lett. Hogyan került oda?

— Negyedéves koromban a Kollégiumban, Horváth János megkésztet, s nem igazán fölkészült utódjaként tanított Farkas Gyula. Bár én állandóan vitatkoztam vele, egy évvel azután, hogy kinevezték a berlini Collegium Hungaricum igazgatójának, 1929-es hazalátogatásakor meghívott lektorok. Berlin akkoriban még igen érdekes város volt szellemileg. Az Intézetben feladatom lett a Gragger-féle amorfi és hiányos könyvtári örökség újraszervezése. Miközben ládászám küldettem hazulról a Ranschburgnál összeállított főszakokat, Knieza István és egy-két kollégista elkezdte a könyvtári anyag szakszerű földolgozását. Megállapodtunk a tizedes osztályozás szerinti követelményekben, az alcsoportok beosztásában. Napjaim nagy részét töltöttem ott életem első vaspolcos könyvtárának rendezésével. Állati nagy munka volt!

Utólag hogyan összegezné e munka értelmét? Volt ennek a berlini fáradozásnak hazafelé és a jövőnek is szóló haszna?

— Meggyőződése, hogy ez volt az első hungarológiai gyűjtemény, melyben minden Magyarországra vonatkozó tudományág szakirodalmi képviselve volt. Másrészt nagyon sok tanulságot kínált a könyvek nyílt fölállítási rendje, lévén ez is prézens szabadpolcos könyvtár. Végül rengeteget tanultam abból, hogy egyedül láttam el a tájékoztatást, igénybe véve akár a könyvtárközi kölcsönzés lehetőségét is, ha olyasmikről kérdeztek, mint például a magyar—török rokonság, vagy a magyar adóztatási rendszer.

Hosszú berlini tartózkodása alatt volt-e egyéb fontos könyvtári élménye?

— Elsősorban a Staatsbibliothek-ban. Feleségem révén jóbarátságba kerültem Johannes Wolf professzorral, a Musiksammlung igazgatójával. Zenetudósnak is kiváló volt, Spitta tanítványa, a hangjegyírás történetének specialistája. Ő adott kezembe Beethoven-leveleket, Bach és Schönberg kéziratokat. Közöttük csapott meg először a kéziratár izgalmas lépköre.

Láttam 1945-ös fényképeket, melyeken a növendékeinél idősebbnek alig látszó, frissen kinevezett igazgató együtt építi, tetejezi a lövedékektől sérült Eötvös Kollégiumot. Gondolom, a könyvtárat is „tatarozni” kellett. 1947-ben odakerült gólyaként még sok szilánk lyuggatta könyvet találtam a vaspolcokon.

— Újjárendeztük és bővítettük az állományt. Folyosói polcokra kerültek a régi gyűjtemény kötetei. Gazdagodtunk Szabó Dezső hatalmas, igen értékes, 10—15 ezer kötetnyi magánkönyvtárával. Mód nyílt új részlegek, például a folyóirattár,

vagy a művészettörténeti gyűjtemény kialakítására. Megcsináltuk — hiszen emlékszel, együtt rendeztük be — Fülep Lajosnak a Kollégiumba költöztetett déldunántúli anyagából a néprajzi szobát...

S mit rejt ez az életrajzi adat: 1948-tól 50-ig a Tudományos Akadémia főkönyvtárnoka?

— Tulajdonképpen egy romhalmaz restaurálását. Stein Aurél, Kőrösi Csoma hagyatéka, néhány fontos kódex, az az egy darab Corvina, Lorántffy Zsuzsanna levelei, az összes kéziratári matéria egy kis szobában volt összegöngyölvé. Majdnem elpusztultak olyan kincsek, mint Báthori István Életgyónása, vagy a sárospataki Alapítólevél. A Vigyázó hagyatéka teljes földolgozatlan állapotban, a megszüntetett közgyűjtemények kötetei kupacokba rakva... Valóságos haditervet kellett kidolgozni a könyvtári létfeltételek kialakítására. Rendbe tettem a folyóirattermet, olvasótermet. Az emeleten megkaptunk egy jó nagy szárnyat, oda földemeletet csináltattam. Ott kezdett helyre találni a kéziratár. A bankok államosításakor a kéziratok védelme érdekében szerezünk három széfet. Átmeneti megoldásokkal, de elindult a nagy könyvtár szervezésének vérkeringése a beszerzéstől a cédulázáson át a köttetésig. Külön olvasótermi könyvtárat létesítettem.

Ennek a könyvtárnak volt még egy újdonsága: ott találkoztunk — fiatal költőbarátai — utolsó polgári munkahelyén Weöres Sándorral.

— Igen, Sanyi olvasótermi felügyelő volt, de Munkácsy Bernát iratainak feldolgozását is rábízta. Jegyzetelt is szépen a maga verébfej-betűivel.

Helyesen döntött-e, amikor 1950-ben a Széchényi Könyvtárba átkerülve igazgató, összefogó szerep helyett a kisebb részt választotta?

— Az OSZK Kézirattára csak látszatra volt szűk terület. Eljuthattam végre magához a forrásanyaghoz. Beválthattam, amire Horváth János tanított: kézbe kell venni, meg kell nézni a kéziratokat. Művek születésének lehettem oknyomozója.

Mondana néhány jellegzetes példát?

— Ott volt a Buda halálának kézírata: akár egy hangyaboly, javítás, visszajavítás, cizellálás. Batsányi Mester és tanítványának harmincyolc kéziratörödéke maradt fenn: látszott belőlük, hogyan formálódott a végső változat. Szendrey Júlia levelesládájából előkerült Petőfi egyetlen kéziratosa versfogalmazványa, az *Úton vagyok, nem vagy velem* — ha jól emlékszem. Egy nagy papiroson ott vannak az ötletek, gondolatfoszlányok, verscsírák. Ez a kézirat is annak bizonyítéka,

hogy a valóságban — a legendák Petőfijét cáfolva — nem úgy születtek a versek mint a felpattant rügyek. A tisztázat persze, mint a költő versei általában, precíz.

Származott a kéziratok iránti szenvedélyes érdeklődésből valamely általános észrevétel?

— Származott, mégpedig az a meglepő fölismerés, hogy a nagy forradalmi költők voltak a legpontosabb helyesírók: Batsányi, Petőfi, Ady! — vagy éppen József Attila, szinte pedánsan ügyelt erre.

Százezer emlékezetében élnek a kiállítások, melyeket a Nemzeti Múzeumban (s részint a Petőfi Irodalmi Múzeumban) Keresztury Dezső rendezett. Hogy kezdődött, s miként vált sorozattá ez a tevékenység?

— Az ötvenes évek fordulóján a Népművelési Minisztérium könyvtári főosztálya meg akarta mutatni, mekkora változás történt Mátyás király könyvtárától korszakunkig. E szándékának megvalósítása történetesen egybeesett a Széchényi Könyvtár megalapításának 150. évfordulójával kapcsolatos kiállítás megrendezésével. A *Mátyás király könyvtárától a 3000. népkönyvtárig* c. kiállítás szervezésébe kapcsolódtam bele *Varjas Béla*, majd *Waldapfel Eszter* hívására. Olykor az Irodalomtörténeti Társaság és csaknem mindig a Petőfi Múzeum is közreműködött a rendezésben. Az első kiállítás sikerén fölbuzdulva készült a többi: a *Jókai*, a *Rákóczi* (Esze Tamással), a *Csokonai* (Vargha Balázssal), a *Balassi* (Eckhardt Sándorral), *Vörösmartyi*, *Arany*, *Erkel* és *Bartók*. Segítettem a füredi Jókai-ház, a badacsonyi Szegedi Róza-ház emlékhellyé alakításában is. A vállalkozás általános közművelődési hasznán túl értékes feladatok voltak ezek magamnak is: visszakényszeríthettek a korabeli képekhez, az autentikus tárgyi anyaghoz.

Ilyenkor hasznára váltak-e a nagypapa házában látott régi könyvek?

— Amikor például Jókai Fekete gyémántok-ját akartuk képekkel felidézni, eszembe jutott, hogy öregapám könyvtárában láttam egy könyvet a kőszénkor látomását fölidező képekkel. Fölhívtam a Természettudományi Múzeum Könyvtárát, s hamarosan rábukkantunk a Fries-féle kiadványra, mely — Jókai margóra írt jegyzeteivel — az ő könyvtárában is megvolt.

Nem így született A magyar irodalom képek könyve is?

— A kiállítások során összegyűlt óriási képanyag adta az ötletet, hogy dokumentumkötetet csinálva, képekben is beszéljünk az irodalomról. E könyvben — mely

ma sajnos nem kapható, és kiadni sem lehet újból, mert a nyomdában még együtt tartott anyag a későbbi gondatlan kezelés miatt szétszóródott — rengeteg szenzációnak számító lelet van az első magyar könyvkereskedői reklámtól, Petőfi Bemről készült, véletlenül megkerült rajzán át Paulay Edének az ember tragédiája bemutatójáról készült vázlatáig. Hasonló genealógiára vezethető vissza a négy évvel később, 1960-ban kiadott, Vécsy Jenővel, Falvy Zoltánnal közösen szerkesztett *A magyar zenetörténet képek könyve*.

Úgy tudom, az irodalmi képeskönyv megjelentetése nem kis ellenállásba ütközött.

— Valóban, egyszer érdemes volna leírni a kiadás történetét. 1955-ben, még az Irodalomtörténeti Intézet szakvéleménye után is volt a döntő tárgyaláson olyan hivatalos álláspont, hogy hagyjuk ki az összes régi dolgot Bessenyeiig. Mivelhogy a klerikális múlt nem érdekli a csepeli munkásokat. Szerencsére nem csak nekem kellett megvédenem a csepeli munkások igényét, a nyomdász *Lengyel Lajos* is derekasan kiállt a vállalkozás egésze mellett.

A könyvtáros-életrajz további adata szerint 1953-tól a Széchényi Könyvtár Színháztörténeti Osztályának vezetője. Miért vált meg a Kézirattartótól?

— A legjobb emlékeim maradtak az ottani kollégákról: például *Windisch Éváról*, *Varjasnéról*, *Soltésznéról*, *Szuderről*, *Bécsnéről*, de a Kézirattartól különvált színháztörténeti gyűjtemény ismét szervező és berendező feladatot kínált. A terület nem volt idegen; évtizedekig írtam színikritikákat. Mellesleg a Széchényi Könyvtár színjátszó csoportját is vezettem 1952/53-ban. A Guszev utcából, a volt Országos Könyvtári Központ épületéből a Múzeum utca 3-ba áttelepített osztályt évek során sikerült jól működő, külön katalógusokkal ellátott, a Széchényi Könyvtár vérkeringésébe kapcsolt részleggé tenni. Itt is kedves munkatársaim voltak: *Pereszliné*, *Horányi Mátyás*, *Hankiss Elemér*.

Ha már róla szólunk, mi indokolja ennek az osztálynak a különválását, másrészt a Széchényi könyvtári szervezetben maradását?

— A magyar színpadművészet történetének jelentékeny emlékegyháza van együtt ebben a gyűjteményben. Színlaptára nagyságban a harmadik Európa-szerte. Itthon pedig alapvető fontosságú. Ilyen gyűjtemény csak az OSZK hajóján lehet biztonságban, a közös költségvetés előnyeit is beleértve. Hasonlóképpen van ez

Londonban, Párizsban, Bécsben és a Szovjetunióban is.

Utolsó könyvtáros munkaköre szerint — a Széchenyi Könyvtár főosztályvezetőjeként — az összes k i s t á r a k (Zeneműtár, Színháztörténeti osztály, Aprónyomtatványtár, Térképár, Restauráló osztály) vezetője volt. Vajon ebben a minőségében is folytatnia kellett korábbi újjászervező, berendező tevékenységét?

— Elég csak a műemléki könyvtárakat említenem, ezek is hozzám tartoztak. Keszthelyt a dűledékből kellett fölépíteni, Zircet az ún. könnyező fagombától megszabadítani, a gyöngyösi állományt a nedves épületből kimenteni, mindegyik acélét megszabni.

Föltételezem, hogy a könyvtárak iránti érdeklődése azóta sem szűnik, hogy nyugdíjba vonult. Sokfelé forogva az ország közművelődési könyvtáraiban, mi az, ami leginkább elégtétellel tölti el?

— Talán a nyitott polcos rendszer, mint tömegnevelési kísérlet diadala. Vidéken mindig el szoktam menni könyvtárnézőbe. Zalaegerszegen, Szombathelyen vagy Békéscsabán láttam, hogyan viselkedik a belépő olvasó. Halkan beszél, a szellem áhítatával közelít a könyvhöz. A könyvtárbeli beszélgetéseken is rengeteg jó tapasztalatot szereztem. Pedagógus ösztönműnek is jól esik, amikor valaki odajön egy Ady-verssel: „Kérem szépen, én ezt nem értem.” Nem szégyen a művészet rejtett titkát egyszerűen megmagyarázni. Mindig is azt mondtam, mentől rangosabb az író, annál egyszerűbben kell be-

szélnie. Nem hiszek a nyelvi manierizmusban. Végső cél, hogy emberi nyelven szóljunk.

Kérdezném még, hosszú és változatos könyvtáros tevékenységéből melyik hatja át továbbra is napi munkáját, de feleletül ott van előttem az új kiadásra előkészített Kapcsoskönyv. Arany hűséges sáfára, a kitűnő kéziratáros lebilincselő oknyomozással avat be egy, a könyvből kivágott lap fölfedezésének titkába. De hadd maradjon ez a nemsokára megjelenő hasonmás kiadvány meglepetése.

Éppen harminc éve már, hogy ismerjük egymást. Tanítványként, pályatársként, itt a beszélgetés végén erősödő meggyőződéssel tanúsíthatom: nincs még író, aki ennyire szoros és folyamatos kapcsolatban volt a gyakorlati könyvtárossággal. Egy élet summájában mi értelmű volt ennek a kötődésnek?

— Tanultam belőle, mint irodalomtörténész, mint alkotáslélektan iránt érdeklődő, s tanultam belőle, mint író.

És azt hiszem, valamit mi is tanultunk mindnyájan tőle, a rendtevéőtől. Hogyan is üzen Keresztury, a költő, könyvtára rendezőjének?

Rendet tenni nehéz ottan,
hol a sokszínűség szép,
minden völgy, halom, út:
új csoda, meglepetés.
Erre nevelt s ma is így szól
bennem a gyermeki táj, így
él szívem otthona: rend
s játék, láz, s nyugalom.

Fodor András

SZOT-díjas könyvtáros

A SZOT-díjjal kitüntetettek között ebben az évben is van könyvtáros: az április 28-i díjkiosztáson KARÁCSONYI JÁNOSNÉ, a vasasszakszervezet központi könyvtárának igazgatója vette át Gáspár Sándortól, a SZOT főtitkárától a kitüntetést, amellyel a munkásművelődést hathatósan segítők, a dolgozó emberek körében a szocialista kultúrát terjesztő, emberformáló tevékenységet végzők munkásságát ismeri el évről évre a szakszerve-

zeti mozgalom. Karácsonyi Jánosné másfél évtizede irányítja e fontos szakszervezet könyvtárhálózatát, amely ez idő alatt országosan számontartott eredményeket ért el mind a könyvtárak fejlesztésében, mind az olvasási kultúra fejlesztésében — különösen a szocialista brigádok körében végzett propaganda-, tájékoztató és nevelő tevékenység révén. Személyét lapunkból is sokan ismerik: hosszú ideje tagja a

Könyvtáros szerkesztő bizottságának, s több értékes írása jelent meg a folyóirat hasábjain az elmúlt években. Aldozatos munkájáért kapott eddigi hivatalos elismerései a „Kiváló népművelő” cím, a „Szocialista Kultúráért”, a „Munka Erdemrend” bronz fokozata kitüntetés, valamint „A szakszervezeti munkáért” kitüntető jelvény. A Könyvtáros szerkesztősége a lap olvasótáborára nevében is gratulál a SZOT-díjas Karácsonyi Jánosnénak!